

РЕШЕНИЕ

№ 4187

гр. София, 24.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2871** по описа за **2021** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Д. М. Р., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, чрез адв. С. Ц. от САК, срещу Решение от 12.01.2021 г., постановено по нахд № 10580/2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 109-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № F540878 от 21.04.2020 г., издадено от директора на Офис „В.“ на ТД на НАП С., с което на основание чл.80а, ал.1 ЗДДФЛ му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 12 054 лв. за извършено административно нарушение на чл.50, ал.1, т.5, б. „б“ от ЗДДФЛ.

Касаторът излага съображения за неправилност на обжалваното решение като постановено при неправилно приложение на закона - отменително основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК. Иска се отмяна на обжалваното наказателно постановление като незаконосъобразно поради допуснати съществени процесуални нарушения на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, което нарушавало правото му на защита поради непосочване на точната дата на извършване на нарушението. Сочи неправилно правна квалификация на санкционната норма по чл.80а, ал.1 ЗДДФЛ, вместо по чл.80, ал.1 ЗДДФЛ. Излага подробни аргументи за приложение на чл.28 ЗАНН – липса на вреда

за фиска, своевременно представяне на всички документи, предоставянето на заема на близък роднина. Счита, че наложеното му наказание не е пропорционално на извършеното деяние. Касаторът претендира за отмяна на решението на СРС и отмяна на НП.

Ответникът ТД на НАП С., чрез юкр. Й., оспорва касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, намира от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл.211, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е допустима.

Разгледана по същество е основателна. Съображенията за това са следните:

С обжалваното решение е потвърдено процесното НП, с което на касатора е наложено административно наказание глоба в размер на 12 054 лв. за нарушение на чл.50, ал.1, т.5, б. „б“ от ЗДДФЛ.

От фактическа страна, съдът е приел за установено, че на 28.01.2020 г. в ТД на НАП С., офис И., е извършена проверка на документи, представени Д. М. Р. с вх. №1494-05-14/28.01.2020г. по искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице с изх. №П-22221720012176-040-001/20.01.2020г., връчено по електронен път на 21.01.2020г. При проверката е установено, че са представени копие от договор за паричен заем от 18.03.2014 г., декларация от Д. М. Р., банкови извлечения, хронологичен регистър от счетоводна сметка 151 получени краткосрочни заеми на [фирма].

От документите било видно, че на 18.03.2014 г. е сключен Договор за паричен заем между Д. М. Р., в качество на заемодател и [фирма], в качество на заемател. Размерът на заема бил до 150 000 лева, а срока му до 18.03.2020 г. Усвояването на заема ставало на части и при поискване. Уговорено е заплащане на лихва с годишен лихвен процент 6%.

Д. М. Р. предоставил заема през 2014 г., 2015 г., 2016 г. и 2017 г., остатъкът на който към 31.12.2018 г. бил в размер на 120 540 лева и съгласно разпоредбата на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“ от ЗДДФЛ следвало да бъде деклариран в годишната си данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2018 г.

От заемополучателя [фирма] била поискана допълнителна справка за движението по договора за паричен заем от 18.03.2014г. за 2014г., 2015г., 2016г., 2017г. и 2018г., получена в ТД на НАП С. с вх. №1494-13.63/05.03.2020г. Според същата, остатъкът на заема, който [фирма] дължи към 31.12.2018 г. е в размер на 120 540 лв., което е потвърдил и жалбоподателят Д. М. Р. в подадена от него декларация от 24.02.2020 г. Същият не е декларира с годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2018 г. непогасената част от предоставените парични заеми през 2014г., 2015г., 2016г. и 2017г. по въпросния договор за паричен заем в срок до 30.04.2019г. съгласно чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ.

Във връзка с констатациите от извършената проверка, на 10.03.2020 г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН), с който на Д. М. Р. било

повдигнато административно обвинение за това, че не е изпълнил задължението си по чл.50, ал.1, т.5, б. „б“ ЗДДФЛ – да подаде годишна данъчна декларация (ГДД) за предоставените заемни средства, когато размерът на непогасените към края на данъчната година остатъци от предоставени през същата и през предходните пет данъчни години парични заеми, надхвърля общо 40 000 лв.

Въз основа на АУАН е издадено процесното наказателно постановление, с което на касатора на основание чл.80а, ал.1 ЗДДФЛ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 12 054 лв. за извършено административно нарушение на чл.50, ал.1, т.5, б. „б“ от ЗДДФЛ.

От правна страна, съставът на СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, същите са издадени от компетентни органи и в сроковете по чл.34 ЗАНН. Кредитирал е показанията на актосъставителя В. С. П. и при съответствието им с представените писмени доказателства е намерил за осъществено нарушението по чл.50, ал.1, т.5, б. „б“ от ЗДДФЛ. Не е възприел възраженията на наказаното лице за неяснота при описание на нарушението, вкл. относно датата на извършването му, предвид характера му на продължено нарушение, което се осъществява с изтичане на законовия срок за подаване на декларация по чл.50 ЗДДФЛ – до 30 април на следващата година (чл.53, ал.1 ЗДДФЛ). Предвид безспорните доказателства за наличие на непогасен заем към 31.12.2018 г. в размер на 120 540 лв., деклариран в декларация по чл.50, ал.1, т.5, б. „г“ ЗДДФЛ от [фирма] е приел за доказано нарушението по чл.50, ал.1, т.5, б. „б“ ЗДДФЛ. Намерил наказанието за съответно на абсолютно определения му размер по чл.80а, ал.1 ЗДДФЛ – 10 % от недеklarираните суми. Изложил е съображения за липса на основание за приложение на чл.28 ЗАНН – жалбоподателят не е изпълнил задължението си и относно предходните четири години, поради което нарушението не разкривало по-ниска степен на обществена опасност.

Така постановеното решение е валидно и допустимо, но неправилно поради неправилно приложение на закона.

Следва да се сподели като правилна тезата на решаващия съд за спецификата на данъчните правоотношения, при значителна част от които е уреден законов срок за изпълнение на конкретно задължение. В конкретния случай, този срок е уреден в нормата на чл.53, ал.1 ЗДДФЛ. Неизпълнението на задължението за подаване на декларация по чл.50, ал.1 ЗДДФЛ в този срок осъществява състав на продължено нарушение, извършено чрез бездействие. Началната дата на продълженото нарушение е датата, следваща изтичането на законовия срок, поради което напълно споделим е изводът на районния съд, че по правилата на елементарната логика началната дата на нарушението е 01.05.2019 г. Същото се осъществява чрез бездействие и продължава до осъществяване на дължимото поведение. Няма спор, че Д. М. е подал ГДД по ЗДДФЛ за 2018 г. с вх.№ 2217И0244191 от 20.05.2020 г. Изложеното означава, че нарушението е осъществено чрез бездействие в периода от 01.05.2019 г. до 20.05.2020 г., когато е осъществено дължимото действие. Проблемен при определяне датата на процесното нарушение е изразът в НП, че нарушението се счита за извършено на датата на довършването му. Това, освен, че не съответства на природата на продълженото нарушение, в конкретния казус води до невъзможност да се определи коректно датата на нарушението, което от своя страна съществено е накърнило правото на защита на наказаното лице. При наличието на изричен довод в тази насока в касационната жалба, съдът следва да съобрази допуснатото съществено нарушение

на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, изразяващо се липса на посочване на конкретна дата на извършване на нарушението и невъзможност същата да се определи според мотивите на НП.

В идентичен смисъл е Решение № 1956 от 25.03.2021 г. по адм.д.№ 528/2021 г. на АССГ, XVIII-ти Касационен състав, постановено по идентичен случай между същите страни. Като не е установил допуснатото при постановяване на НП съществено процесуално нарушение, съставляващо самостоятелно основание за отмяна на НП, районният съд е приложил неправилно закона – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК, вр чл.63, ал.1 ЗАНН.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК е дължима отмяна на решението на СРС и на основание чл.222, ал.1 АПК – постановяване на друго по същество на спора за отмяна на НП.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.3 ЗАНН касаторът има право на сторените в производството разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв. Същото е под минималния размер по чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което възражението на ответника по касация по чл.78, ал.5 ГПК е неоснователно.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, XVIII-ти Касационен състав,

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 12.01.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 109-и състав, постановено по нахд № 10580/2020 г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № F540878 от 21.04.2020 г., издадено от директора на Офис „В.“ на ТД на НАП С., с което на Д. М. Р., ЕГН [ЕГН], на основание чл.80а, ал.1 ЗДДФЛ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 12 054 лв. за извършено административно нарушение на чл.50, ал.1, т.5, б. „б“ от ЗДДФЛ.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на Д. М. Р., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, чрез адв. С. Ц. от САК, сторените в производството разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.